

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Gf.V.40.029/2023/6/III. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Dezső és Társai Ügyvédi Iroda (cím2, ügyintéző: dr. Polauf Tamás ügyvéd)

Az alperes:

alperes1 Kft. (cím3)

Az alperes képviselője:

Dr. Elek Zsolt ügyvéd (cím4)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

az alperes 22. sorszám alatt

A per tárgya:

Közvetítői jutalék megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Zalaegerszegi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

1.G.40.092/2022/20/I. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperesnek a felperes1 javára elsőfokú perköltségben marasztalását.

Kötelezi a felperes1t, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.713.100 (egymillió-hétszáztizenháromezer-egyszáz) forint elsőfokú és 856.550 (nyolcszázötvenhatezer-ötszázötven) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az ausztriai székhelyű felperes1 és a magyarországi székhelyű alperes között 2001 óta áll fenn folyamatos gazdasági kapcsolat. A felperes1 gazdasági kapcsolatban áll a szintén osztrák cég1-val (a továbbiakban: cég1), amely

több országba szállít, illetve közvetít csomagolt termékeket. Korábbi magyarországi szerződéses partnere helyett 2012-ben név1 a cég1 tulajdonos- ügyvezetője a felperes1 akkori egyik ügyvezetője, név2 segítségét kérte másik lehetséges magyarországi csomagolóanyag-gyártó megtalálása érdekében. A felperes1 ügyvezetője Ausztriában megszervezett egy három fős személyes találkozót, ahol összeismertette a cég1 és az alperes ügyvezetőjét. Ezt követően a cég1 ügyvezetője további egyeztetés végett az alperes székhelyére utazott, majd a gyártási feltételek részletes egyeztetése után 2015-ben a cég1, mint megrendelő és az alperes között műanyag csomagolóeszközök gyártására és szállítására szerződéses kapcsolat jött létre, amely azóta is folyamatosan fennáll. A szerződéses kapcsolat létrejötte során az alperes és a cég1 szakembereinek kommunikációjához a felperes1 területi képviselője, név3 több alkalommal tolmácként nyújtott segítséget.

- [2] A felperes1 és a cég1 ügyvezetőjének összeismertetése után a felperes1 képviselőjében név2 közölte az alperes ügyvezetőjével, hogy a megrendelés és a munka szerzéséért a felperes1 az ügyletek értéke után 3%-os jutalékra tart igényt.
- [3] név2 és név4 felperes1-i ügyvezetők tanácskozása után név4 elkészítette az alperessel kötendő jutalékban való megállapodás (Commission Agreement) angol nyelvű írásos szövegét, majd a felperes1 képviselőjében név3-tel hármásban 2013. július 26-án e szerződéssel megjelentek az alperes sümegi székházában, ahol a jelenlétükben az alperes ügyvezetője, név5 az alperes képviselőjében cégszerűen aláírta az angol nyelvű jutalékszerződést.
- [4] A szerződés tartalma szerint az alperes vagy bármely testvérvállalata és a cégcsoportjához köthető bármely jogutód hat havonta jelenteni fogja a felperes1-nek a cég1-hoz, vagy annak vezető tisztségviselőjéhez, név1-hez kötődő összes ügyletét, és ezen ügyletek árbevétele után 3%-nyi jutalékot fog fizetni a felperes1-nek. A jutalék összegét a felperes1 az alperes árbevételről szóló jelentése után 10 napon belül fogja kiszámlázni, az alperes pedig a számla kézhezvételét követő 10 napon belül fizeti meg a jutalékot.
- [5] A szerződésen a szerződéskötés helye mellett csak a keltezés évét tüntették fel, a hónapot és a napot nem.
- [6] A szerződés aláírását követően a cég1-val kötött ügyletekből származó árbevételéről az alperes nem közölt adatot a felperes1-sel és a felperes1 részére jutalékot sem fizetett.
- [7] A cég1 az alperes által szállított műanyag csomagolóeszközökért 2015-ben 726.533,95 EUR-t, 2016-ban 895.212,86 EUR-t, 2017-ben 861.542,26 EUR-t, 2018-ban 782.241,37 EUR-t, 2019-ben 635.233,81 EUR-t, 2020-ban 662.605,61 EUR-t, 2021-ben 585.591,65 EUR-t, 2022-ben 585.484,88 EUR-t, 2023-ban pedig március 31-ig 156.303,29 EUR-t fizetett az alperesnek.
- [8] A felperes1 módosított keresetében 2017-2021-ig évente 21.120 EUR, 2022. évre 17.430 EUR, összesen 123.030 EUR közvetítői jutalék, és ebből a 2017-2021. évekre félénként 10.560 EUR után a következő naptári félév első napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamata, a 2022. évre követelt összeg fele után 2022. július 1-jétől, fele után 2023. január 1-jétől a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.
- [9] A kereset jogalapját a 2013-ban kötött jutalékszerződésre hivatkozással elsődlegesen az önálló kereskedelmi ügynöki szerződésről szóló 2000. évi CXVII. törvény (Kü. tv.) 5. § (1) bekezdésében és 9. § (1) bekezdésében, másodlagosan a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 198. § (1) bekezdésében jelölte meg.
- [10] A felperes1 álláspontja szerint elősegítette az alperes és a cég1 közötti szerződéskötést, ezért a 2013-ban kötött szerződésben foglalt feltételekkel díjazás illeti meg. Hivatkozott az 1959. évi IV. törvény 277. §-ára (a szerződés tartalmának megfelelő teljesítésére), amely kötelezettségével szemben az alperes nem készített és nem küldött kimutatást a díjazás

kiszámlázásához szükséges adatokról, megsértve az 1959. évi IV. törvény 4. §-ában foglalt alapvető szabályt és a 205. § (3) bekezdése szerinti együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét. Hivatkozott arra is, hogy az alperes nemcsak adatszolgáltatási, hanem a közvetítői díj fizetési kötelezettségét sem teljesítette. Az alperes adatszolgáltatásának hiányában becsléssel kalkulálta ki a keresetben követelt összeget.

- [11] Az alperes a kereset elutasítását kérte, a jogalap és az összecszerűség tekintetében is vitatta a keresetet.
- [12] Nem ismerte el, hogy a felperes1 és az alperes között kereskedelmi ügynöki tevékenységre vonatkozó szerződés jött volna létre. Állítása szerint sem szóban, sem írásban nem jött létre olyan megállapodás, amely alapján az alperesnek három százalék jutalékot kellene fizetnie a felperes1 részére a céglal létrejött ügyletek után. Nem ismerte el, hogy név5, az alperes ügyvezetője írta volna alá a felperes1 által csatolt jutalék-megállapodást, állította, hogy az okirat keletkezési körülményeiről sincs ismerete. Indítványozta igazságügyi írásszakértő kirendelését annak megállapítására, hogy a csatolt közvetítői szerződésen szereplő aláírás az alperes ügyvezetőjétől származik-e. Rámutatott, hogy a felperes1 nem csatolt semmiféle levelezést, számlát, kimutatást, amely a peres felek közötti jogviszonyt alátámasztaná. Véleménye szerint az is a felek közötti jogviszony létrejöttének hiányát támasztja alá, hogy 2013 óta a felperes1 nem érvényesített jutaléki igényt, nem küldött számlát. Miután a céglal volt szüksége magyarországi partnerre, és a felperes1 ebben segített, állította, hogy a felperes1 nem az alperes, hanem a céglal javára végezhetett közvetítői tevékenységet. Vitatta, hogy a javára Kü. tv. értelmében kereskedelmi ügynöki tevékenységet fejtett volna ki a felperes1. Az összecszerűség tekintetében vitatta a becslési módszert.
- [13] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes1nek 123.030 eurót, és ebből 10.560 euró után 2017. július 1-jétől, 10.560 euró után 2018. január 1-jétől, 10.560 euró után 2018. július 1-jétől, 10.560 euró után 2019. január 1-jétől, 9.528,5 euró után 2019. július 1-jétől, 9.528,5 euró után 2020. január 1-jétől, 9.939 euró után 2020. július 1-jétől, 9.939 euró után 2021. január 1-jétől, 8.783,87 euró után 2021. július 1-jétől, 8.783,87 euró után 2022. január 1-jétől, 8.715 euró után 2022. július 1-jétől, 8.715 euró után 2023. január 1-jétől a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes, az Európai Központi Bank által megállapított alapkamat nyolc százalékponttal növelt mértékének megfelelő késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes1nek 3.440.560 forint perköltséget.
- [14] név1, a céglal ügyvezetője, név2 és név3 tanúvallomása alapján megállapította, hogy a 2013-ban – közelebről meg nem határozható időpontban – név2, a felperes1 akkori egyik ügyvezetője ismertette össze a magyarországi műanyag csomagolóanyag-gyártó partnert kereső név1t az alperes ügyvezetőjével, és ennek hatására jött létre a céglal és az alperes között a 2015-től kezdődően folyamatosan fennálló üzleti kapcsolat, amelynek keretében a céglal megrendelésére az alperes műanyag csomagolóeszközöket szállít. A név1nek az alperes által nem vitatott tanúvallomása alapján állapította meg az árbevételre vonatkozó adatokat.
- [15] név2 tanú vallomása alapján rögzítette, hogy az írásbeli szerződést megelőzően a tanú szóban tájékoztatta az alperes ügyvezetőjét arról, hogy az alperesnek a céglal létrejött ügyletei után a felperes1 3%-os jutalékot kér.
- [16] A bíróság a felperes1 törvényes képviselőjének személyes nyilatkozata, név2 és név3 tanúvallomása, továbbá az alperes törvényes képviselőjének ellentmondásokat tartalmazó nyilatkozata együttes értékelése alapján állapította meg azt, hogy név2 korábbi szóbeli tájékoztatását követően az alperes törvényes képviselője 2013. július 26-án az alperes sümegi irodaházának tárgyalójában a szerződés szövegének ismeretében, név4, név2 és név3 együttes jelenlétében cégszerűen aláírta az angol nyelvű jutalékszerződést.

- [17] Az alperes törvényes képviselőjének nyilatkozatát úgy értékelte, hogy személyes meghallgatása során már nem vonta kétségbe, hogy a szerződés a sajátkezü aláírását tartalmazza, hanem azt állította, hogy ilyen tartalmú szerződést nem kötött, nem írt alá, nem akart volna aláírni. Rögzítette ugyanakkor, hogy az alperes a perben nem terjesztett elő olyan anyagi jogi kifogást, hogy törvényes képviselője tévedés, megtévesztés, vagy kényszer, fenyegetés hatására írta volna alá a szerződést, ezért a perben nem volt vizsgálható, hogy az általa aláírt szerződés mennyiben felel meg az alperes törvényes képviselője szerződési akaratának. Szükségtelennek tartotta, emiatt mellőzte az írásszakértői bizonyítás lefolytatását.
- [18] Rögzítette, hogy a perben nem volt vitatott, hogy az alperes a jelentési és fizetési kötelezettségének nem tett eleget.
- [19] A Kü. tv. rendelkezései alapján, az elsődleges jogalapon nem találta megalapozottnak a keresetet, az 1959. évi IV. törvény 198. § (1) bekezdésében megjelölt másodlagos jogalapon azonban igen. Megállapította, hogy az 1959. évi IV. törvény idézett rendelkezésének megfelelően ún. nem nevesített szerződés jött létre a felek között, amelynek keretében az alperes köteles volt hat havonta jelenteni a felperesnek a céglval, vagy annak vezető tisztségviselőjével létrejött ügyleteket, és azok árbevétele után a felperesl által kiállított számla alapján 3% jutalékot fizetni.
- [20] Kifejtette, hogy a felek megállapodásának tartalma szempontjából érdektelen, hogy a felek a jutalékfizetési kötelezettségben azt követően állapodtak meg, hogy a felperesl részéről a közvetítői tevékenység már megvalósult, valamint az is, hogy a felperesl a cégl tulajdonosának megbízása alapján keresett a cégl részére magyar partnert. A szerződési szabadság alapján a felek köthettek olyan szerződést, amelyben az alperes az érdekében álló tartós üzleti kapcsolat létrejöttében való közreműködésért a felperesl részére ellenérték megfizetését vállalta. Az ügy eldöntése szempontjából érdektelennek tartotta azt is, hogy korábban követelésével a felperesl miért nem lépett fel az alperessel szemben. A névl tanú által szolgáltatott éves árbevételei adatok alapján kötelezte a 3% jutalék fizetésére az alperest, azzal, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 342. § (1) bekezdése alapján figyelemmel volt a kereseti kérelem korlátaira. A keresetet a 2019-2021. években a féléves kamatfizetés alapjául kért 10.560 EUR és a ténylegesen megítélt összegek közötti különbözetre elutasította.
- [21] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 381. § alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására, továbbá a felperesl perköltség megfizetésére kötelezésére irányult.
- [22] Fellebbezése indoklásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, és a hiányos tényállás alapján levont következtetés megalapozatlan.
- [23] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem tartalmazza, hogy az alperes képviselője az angol nyelvet sem szóban, sem írásban nem érti, nem ismeri. Hivatkozott arra, hogy ez a tény a peres felek között nem volt vitatott, azt a meghallgatott tanúk is alátámasztották. Utalt arra is, hogy a felperesli képviselők és tanúk egymással ellentétesen nyilatkoztak arról, hogy a keresethez csatolt írásbeli szerződés tartalmát ki, mikor és milyen formában fordította le az alperesi képviselő részére.
- [24] Az 1959. évi IV. törvény 205. § (1) bekezdésére tekintettel állította, hogy a peres felek között sem szóban, sem írásban nem jött létre szerződés jutalékfizetés tárgyában.
- [25] Rámutatott, hogy az alperes a perfelvétel körében a szerződéskötési akarat hiányára egyértelműen hivatkozott, ezért elsőfokú bíróság nem mellőzhette volna a jogvita eldöntése szempontjából releváns tény tényállásban rögzítését, és a szerződéskötési akarat hiányára

hivatkozás vizsgálatát sem. Álláspontja szerint az előadottakra figyelemmel a tényállás kiegészítése szükséges, és a kiegészített tényállás eltérő jogkövetkeztetés levonására ad alapot.

- [26] Rámutatott annak jelentőségére is, hogy az alperes állítólagosan akkor kötött jutalékfizetésre irányuló megállapodást, amikor a felperes1 már teljesített. A felperes1 nem állította, hogy a jutalék mértékét kölcsönös alku eredményeképpen határozták volna meg, 2013. évtől kezdődően nem hiányolta az adatszolgáltatást, nem küldött felszólítást és nem is állított ki számlát az alperes felé jutalék címén. Utalt arra, hogy a felperes1 által csatolt angol nyelvű írásbeli megállapodás egyszerű magánokirat. A felperes1 a felek közötti szerződés létrejötte körében olyan okiratra hivatkozott, amelynek nyelvét az alperes általa sem vitatottan nem ismeri, az ügyben érdektelennek tekinthető név1 nem tudott arról, hogy a peres felek között bármilyen megállapodás lett volna jutalék tárgyában a cég1 és az alperes közötti ügyletekhez kapcsolódóan, illetve, hogy az alperesnek semmilyen gazdasági érdeke nem fűződött a kereset szerinti jutalékmegállapodás megkötéséhez.
- [27] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a fent megjelölt és alperes által az eljárás során hivatkozott tényeket és körülményeket nem értékelte.
- [28] A felperes1 fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel, kérve az alperes perköltségben való marasztalását.
- [29] Kiemelte, hogy az alperes sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésében nem jelölt meg olyan, az 1959. évi IV. törvény szerinti anyagi jogi kifogást, ami szerint azért lett volna a megállapodás érvénytelen, mert az alperes ügyvezetője nem értette annak a nyelvét. A tényállás kiegészítése álláspontja szerint nem szükséges. név2 tanú vallomásaiban előadta ugyanis, hogy az írásbeli szerződés aláírását az előzte meg, hogy 1-2 héttel előtte szóban megbeszélte az alperes törvényes képviselőjével és név6al, hogy a cég1-val létrejött ügyleteik értéke után 3%-os jutalékot kérnek. Az alperes ezt a tényt az eljárás során nem vitatta, azt megalapozottan fogadta el ezért valósnak az elsőfokú bíróság is. A jutalék megállapodás így a felek között magyar nyelven már korábban szóban létrejött, az 1959. évi IV. törvény 198. §-a és más rendelkezései alapján annak nem volt érvényességi feltétele az írásba foglalás.
- [30] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 196. § (1) bekezdése alapján vitatta azt a fellebbezési hivatkozást, ami szerint a jutalék megállapodás nem teljes bizonyító erejű magánokirat, hanem csak egyszerű magánokirat.
- [31] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett nyilatkozatában arra hivatkozott, hogy tévesen minősíti a felperes1 teljes bizonyító erejű magánokiratnak a „járulékszerződést”. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta bizonyító ereje szempontjából értékelni az okiratot, nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy az egyszerű vagy teljes bizonyító erejű magánokirat-e. Hivatkozott az 1952. évi III. törvény 196.§ (1) és (3) bekezdéseire, valamint arra, hogy a „járulékszerződés” -en nem szerepel tanú, hitelesítő, szövegében nem található utalás arra, hogy annak tartalmát a tanúk egyike vagy a hitelesítő személy a kiállítónak megmagyarázta volna. Utalt a kérdésben kialakult bírói gyakorlatra is. Kifejtette, hogy a kereseti követelés alapjául szolgáló okirat nem tartalmaz előírást a felperes1 szolgáltatására, sem pedig korábban megtörtént felperes1i szolgáltatás elismerésére, ezért álláspontja szerint az valójában egyoldalú nyilatkozatot tartalmaz, amely az 1959. évi IV. törvény 242.§ (1) bekezdése szerint tartozás elismerésnek minősíthető, amely az 1959. évi IV. törvény 242.§ (2) bekezdése alapján írásbeliséghez kötött. Tekintve, hogy az alperes törvényes képviselője angolul nem tud, a tartozáselismerés érvényességéhez az 1959. évi IV. törvény 218.§ (2) bekezdése alapján közokiratra vagy teljes bizonyító erejű magánokiratra lett volna szükséges.
- [32] Az alperes a másodfokú tárgyaláson kiegészítette fellebbezését, a Kúria BH2023.11.274 számú eseti döntésére figyelemmel, előadva, hogy e döntés [24], [28] bekezdéseiben a Kúria

arra a következtetésre jutott, hogy az alakiség megsértése miatt a szerződésre az érvénytelenség szabályait kell alkalmazni. Erre tekintettel elsődleges fellebbezési hivatkozása mellett, amely szerint a szerződés a felek között nem jött létre, másodlagosan hivatkozott arra is, hogy a szerződés érvénytelen.

- [33] A másodfokú bíróság a szerződés érvénytelenségére vonatkozó ellenkérelem-változtatást a 6. sorszámú végzésével elutasította, mert annak a Pp.373.§ (3) bekezdésében írt feltételei nem álltak fenn.
- [34] A fellebbezés megalapozott.
- [35] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy az alperes ügyvezetője, név5 a szerződés aláírásakor az angol nyelvet nem ismerte.
- [36] Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, ennek következtében a másodfokú bíróság álláspontja szerint téves érdemi döntésre jutott.
- [37] A felperes1 a keresetében az állítása szerint a felek közt létrejött szerződés alapján kérte az alperest a szerződésben kikötött jutalék megfizetésére kötelezni. Az alperes azt állította, hogy szerződés nem jött létre. A Pp. 265.§ (1) bekezdéséből következően a szerződés létrejöttét és tartalmát a felperes1nek kellett bizonyítania.
- [38] A Pp. 325. § (1) bekezdés d) pontja szerint teljes bizonyító erejű a magánokirat, ha az okiratot a jogi személy képviselőjére jogosult személy a rá vonatkozó szabályok szerint megfelelően aláírja.
- [39] A Pp. 325. § (2) bekezdése alapján, ha az okirat aláírója nem tud olvasni, illetve nem érti azt a nyelvet, amelyen az okirat készült, csak akkor jön létre teljes bizonyító erejű magánokirat, ha magából az okiratból kitűnik, hogy annak tartalmát a tanúk egyike vagy a hitelesítő személy az okirat aláírójának megmagyarázta.
- [40] A Pp. 325. § (3) bekezdése értelmében a teljes bizonyító erejű magánokirat az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyító erővel bizonyítja, hogy az okirat aláírója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetve elfogadta vagy magára kötelezőnek ismerte el.
- [41] A Pp. 326.§-a szerint magánokirathoz – ha azt nem a 325. § (1) bekezdése szerint állították ki – nem fűződik törvényi vélelem, és annak bizonyító erejét a bíróság a bizonyítás általános szabályai szerint a tárgyalás és a bizonyítás összes adatának figyelembevételével állapítja meg, kivéve, ha jogszabály
- a) adott magánokirat bizonyító erejét másként szabályozza, vagy
- b) az okirati bizonyításhoz meghatározott alakban kiállított okiratot ír elő.
- [42] Az alperes helyesen hivatkozott arra fellebbezésében, hogy a felperes1 által csatol okirat nem teljes bizonyító erejű, hanem egyszerű magánokirat, mert a tartalma nem felel meg a Pp.325.§ (2) bekezdésében írt követelményeknek, magából az okiratból nem tűnik ki, hogy annak tartalmát a tanúk egyike vagy a hitelesítő személy az okirat aláírójának megmagyarázta volna, vagy, hogy lett volna egyáltalán tanú vagy hitelesítő személy a szerződés megkötése során. A rendelkezésre álló bizonyítékokból csak az állapítható meg, hogy azt az alperes ügyvezetője aláírta, azt azonban - figyelemmel arra a tényre, hogy az angol nyelvet nem vitatottan nem érti, nem beszéli - nem bizonyítja, hogy aláírója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetve elfogadta vagy magára kötelezőnek ismerte el.
- [43] A szerződés létrejöttét, tartalmát teljes bizonyító erejű magánokirat nem támasztja alá, az egyszerű magánokirat tartalma mellett a bizonyítás összes adatát figyelembe kellett venni.

- [44] Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a tanúk vallomásából egyértelműen megállapítható, hogy létrejött a felek között a szerződés, az alperes ügyvezetője ugyanakkor ellentmondó nyilatkozatokat tett.
- [45] Az alperes ügyvezetője valóban tett ellentmondó nyilatkozatokat, először azt mondta, hogy nem írta alá az okiratot, később azt mondta, lehet, hogy aláírta, de biztos, hogy ilyen szerződést nem akart kötni, a szerződés megkötését tehát mindig tagadta. A meghallgatott tanúk vallomása nem volt egybehangzó. név2 tanú azt állította, hogy az aláírás előtt az angol nyelvű szerződés ismertetése úgy történt, hogy a szomszédos helyiségből behívtak egy hölgyet, talán titkárnőt, aki valamelyest tudott angolul, ő fordította le az alperes ügyvezetőjének a szerződés szövegét, míg név3 tanú vallomása során úgy nyilatkozott, hogy nem hívtak be senkit, hogy lefordítsa a szerződés szövegét, így egybehangzóan az sem bizonyított, hogy szóban milyen módon magyarázták el a szerződés tartalmát az alperes ügyvezetőjének.
- [46] A felperes1 azt is állította, hogy az aláírás előtt az alperes ügyvezetőjével, illetve az ő fiával részletesen megegyeztek a szerződés tartalmáról. Erre vonatkozóan azonban név2 akkori felperesli ügyvezetője vallomásán kívül semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre, az alperes ügyvezetője végig következetesen azt hangoztatta, hogy ilyen megállapodás nem volt. A szerződéskötés szempontjából érdektelennek tekinthető név1 tanú a felek megállapodásáról nem tudott.
- [47] A fentiek szerint így csak azok a személyek támasztják alá a szerződés létrejöttét, akik a felperes1 nevében a szerződéskötéskor eljárak, ezen kívül semmilyen más bizonyíték nem áll rendelkezésre.
- [48] Mindezek alapján tévesen állapította meg a felek közötti szerződés létrejöttét az elsőfokú bíróság, ezért a kereset jogalapjának bizonyítottsága hiányában a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.
- [49] A sikeres fellebbezés folytán az alperes lett teljes egészében pernyertes, ezért mellőzte a másodfokú bíróság az alperes elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését és a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes1t az alperes javára első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, amelynek mértékét a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg. A lerótt elsőfokú eljárási illetéket a Pp.83.§ (5) bekezdése alapján a felperes1 viseli.

Pécs, 2023. november 22.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, dr. Berki Csilla s.k. bíró